

XXV юбилеен
международен
фестивал
„Мартовски
музикални дни“

Не можем да отменим не що така очебиещо — изпълнените зали при русенските гастролни на камерния ансамбъл „Софийски солисти“. Не вярвам, че това е само израз на местен патриотизъм (нали предишният и сегашен диригент на оркестъра, н. а. Васил Казанджиев и з. а. Емил Табаков, са все русенци), а по-скоро на трайни и безрезервни симпатии.

Не помним и най-малки спадове в концертите на прославения камерен оркестър на русенска сцена. Изглежда, че по традиция (или по правилото „обич за обич“) в Русе той свири до брѐ. И веднага усещам колко снизходителна е тази дума, когато суперлативите на пират, за да обозначат последната му проява на нашия музикален фестивал.

Ще ги избягна, за да подчетая най-специфичното в

е прецизност, ансамбъл, не ограничена динамично-тембровата амплитуда, безпогрешен усет за форма, съвременен вкус, за които забравяме да мислим, защото те съществуват в органично единство. А когато пред оркестъра (както винаги — без пулт и партитура) застава не диригентът Емил Табаков, музиката сякаш току-що се ражда от авторската инвенция — свежа, изразителна,

зика“ ни показва майстора на величавия музикален барок и като изящен пластик на малката форма. Ведрост, лекота, игривост и същезремно типичната за всеки танц характерност излъчваше това чудесно изпълнение.

Четвъртият цигулков концерт на Моцарт получи от Минчо Минчев истинска хумажествена зрелост, надхвърляща юношеската сръ

звукотова експресия — да е в повече, но тя придава не отразимия блясък на тази анушителна интерпретация.

В последвалия „Бис“, „Сара бандата от Първа пелтида“ на Бах се включи и концертмайсторът на оркестъра, Владимир Лазов (един рядко изпълняван вариант на тази пиеса, прозвучал с подкупваща интимност).

Трудно бихме обхванали с няколко думи като художествено произведение и музикална реализация „Дивертисименто за струнен оркестър“ от Барток (между най-късните и зрели творби на автора). Тя е сложна, оригинална и дълбока музика, достига до сърцето с необикновените си контрасти между трагичното и жанровото — отгласите на унгарския фолклор рамкираха централната бавна част, където се напастява огромно, като че ли съдбовно напрежение... Оркестровият и диригентски прочит бяха, може би, върхът на концерта, в който не можем да отменим и Бранденбургски концерт № 3 от Бах, с равностойни соли на отделните групи в единния полифоничен поток, и трите „Биса“, „Гръцки танц“ от Никос Скалкатис, „Италианска ария“ от Бритън и „Серенада“ от Хайдн.

ОРКЕСТЪР ЗА ВСИЧКИ ЕПОХИ И СТИЛОВЕ

неговото изпълнителско изкуство — пределната музикалност на израза. Оркестърът не се стреми да блесне с техническо майсторство и стилова култура — те са просто вътъкани в изпълняваните пиеси, в инструментално-интерпретаторския му почерк, в искреното му общуване с публиката. Оркестърът свири за слушателите, приобщава ги към своята духовна наслада, води ги в различни композиторски вселени с очарователната лекота на знаещите и мощните. Всичко останало

спонтанно... Дори не осъзнаваме колко труд се таи в това съвършенство.

Този път залата бе буквално претъпкана. Кой би пропуснал да чуе още един любуимец на русенци — з. а. Минчо Минчев? „Бисовеге“ принадлежи още половин програма към обявената и кой знае кога би свършил концертът, ако трябваше да се изпълняват всички желания на ненаситната публика.

Увертюрата и отделни танцови номера из операта-балет „Алцина“ на Хендел, наименувани „Празнична му

жест на твърбата — сякаш солистът искаше да ни докаже, че 19-годишният гений е вждал по-далеч в бъдещето, щом е вложил толкова разнообразие (лирика, закачливост, поривност, мечтателност) и такъв динамичен заряд, твърде не обикновен за неговото „спокойно“ време... Минчо Минчев разшири тембровата палитра, активизира цитриците (какви енергични „стакати“ и широко изпети „кантиленни“!), оспорвайки представата за „деликатния, изящен Моцарт“. Може би някъде

Никола ВОЗДУГАНОВ